

Kopetiuk M., Onysko R. Judicial Self-governing in Ensuring the Principle of Court Independence. The purpose of the article is to analyze system of judicial self-government in Ukraine and inform about theoretical study of the role and influence of the judicial self-government organizations aimed at ensuring the principle of independence of the judiciary. Legal regulations of the independence of judges and independence of the court today can not be considered satisfactory, since there are some problems that require scientific conceptualization and solution. The article presents the theoretical study of the role and influence of the judicial self-government organizations in the processes aimed at ensuring of the principle of the judiciary independence. The author proves that the judicial self-government serves an important guarantee of judicial independence and autonomy of the courts. The role of judicial self-government organizations in ensuring the independence of the judiciary is realized through the council of judges involved into the appointment of judges to the positions, that is coordinate appointments. Secondly, the judicial self-government carry out legal protection of judges from illegal interference into their judicial proceeding activities. Thirdly, the judicial self-government organizations are actively involved into ensuring the security status of judges and monitoring proper organizational support of the courts. Also, judicial self-government organizations represent interests of courts in relations with other state governmental bodies.

Key words: judicial self-government organizations, the principle of independence of the judiciary, the independence of judges.

УДК 342.565.5 (477)

В. Кравчук

Загальна характеристика та критерії класифікації організаційно-правових гарантій діяльності суддів в Україні

У статті визначаються загальні положення організаційно-правових гарантій діяльності суддів та їх сутнісні характеристики. Автором визначено організаційно-правові гарантії діяльності суддів як систематичну діяльність держави, її органів та посадових осіб, громадських організацій, засобів масової інформації, міжнародних правозахисних організацій, спрямовану на створення сприятливих умов для здійснення суддями своїх завдань, функцій і повноважень. Організаційно-правові гарантії діяльності суддів є одним з основних елементів конституційно-правового статусу судді. Здійснено всебічну класифікацію організаційно-правових гарантій діяльності суддів.

Ключові слова: гарантії діяльності суддів, конституційні гарантії, конституційно-правовий статус, організаційно-правові гарантії, суддя.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Підвищення ролі суду в державі в значній мірі залежить від ефективної роботи суддів та належного виконання ними своїх обов'язків.

Ефективність виконання суддями своїх повноважень забезпечується наявністю системи гарантій суддівської діяльності. Вдосконалення діяльності органів судової влади в цілому потребує підвищення ефективності здійснення суддями свої функцій та повноважень та функціонування судової влади в цілому, що в свою чергу, в значній мірі буде залежати від забезпечення суддів необхідними гарантіями.

Слід зазначити, що в юридичній літературі вже розглядалося питання щодо визначення гарантій незалежності суддів, але воно і надалі є досить дискусійним.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання даної проблеми. Дослідження організаційно-правових гарантій діяльності суб'єктів конституційно-правових відносин у будь-який час розвитку та становлення конституційно-правової доктрини не втрачали своєї актуальності та становили доволі високий відсоток від загального обсягу теоретичних напрацювань в цій сфері. В цьому блоці наукових питань особлива увага приділяється організаційно-правовим гарантіям прав і свобод людини та громадянина (В. Андрейцев, М. Баймуратов,

О. Гончаренко, Т. Заворотченко, В. Кампо, А. Колодій, В. Копейчиков, О. Костюченко, В. Котюк, В. Кравченко, М. Малишко, П. Мартиненко, М. Орзіх, А. Олійник, В. Погорілко, П. Рабінович, Ю. Римаренко, В. Селіванов, О. Скакун, О. Скрипнюк, В. Тацій, Ю. Тодика, В. Федоренко, О. Фрицький, В. Шаповал, Ю. Шемшученко та інші). У поле наукового пошуку вчених-юристів потрапляли організаційно-правові гарантії діяльності і інших суб'єктів конституційно-правових відносин: народних депутатів України (Н. Григорук, А. Кожевніков, Ю. Коломієць, О. Радченко та ін.), Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (О. Марцеляк та ін.), Президента України (О. Ярмиш та ін.), місцевого самоврядування (Г. Абасов, О. Батанов, П. Біленчук, О. Бориславська, В. Кравченко, О. Кутафін, В. Погорілко, О. Фрицький, І. Щебетун та ін.), депутатів місцевих рад (О. Чернецька та ін.), військовослужбовців (В. Пашинський та ін.) тощо. Однак, на жаль, лише в деяких працях приділялась увага проблематиці, пов'язаній з організаційно-правовими гарантіями діяльності суддів (В. Єгорова, О. Намясенко, В. Федоренко).

Виділення невиділених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. В конституційно-правовій доктрині відсутнє загальновизнане поняття організаційно-правових гарантій діяльності суддів та уніфіковані засади класифікації таких гарантій. Зокрема, відповідно до узагальненої класифікації на основі критерію територіальної спрямованості гарантії діяльності суддів поділяються на міжнародно-правові та внутрішньодержавні, які у свою чергу поділяються на загальносоціальні та спеціально-юридичні (нормативно-правові та організаційно-правові). Нормативно-правовим гарантіям, як загально-правовим (конституційно-правовим), так і інституційним (галузевим), вже приділялась увага [1], тому в рамках продовження даної тематики необхідно дослідити саме організаційно-правові гарантії діяльності суддів. Вони виступають важливою умовою реалізації суддями своїх функцій та повноважень.

Формулювання цілей статті. Наведене вище зумовлює мету статті – крізь призму узагальненого аналізу наукової юридичної літератури запропонувати загальну концепцію організаційно-правових гарантій діяльності суддів в Україні та авторський варіант дефініції «організаційно-правові гарантії діяльності суддів».

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Гарантії, які забезпечують конституційно-правовий статус суддів і організаційно-правовий механізм їх діяльності, впливають із відповідних норм Конституції України і Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Гарантування суддівської діяльності необхідно сприймати як обов'язок держави в особі органів державної влади, посадових осіб не тільки не перешкоджати законній діяльності, а й правовими, економічними та іншими засобами захищати сферу діяльності суддів.

Конституція України містить ряд положень, які в загальній формі закріплюють правові, політичні, економічні, соціальні та інші гарантії діяльності суддів. А саме, ст. 126 закріплює, що незалежність і недоторканність суддів гарантується Конституцією і законами України. Вплив на суддів у будь-який спосіб забороняється [2]. Як справедливо відзначається в спеціальній юридичній літературі, для того щоб суддя міг неупереджено вирішувати справи, він повинен мати відповідні гарантії своєї діяльності [3, с. 452; 4, с. 350].

У працях українських вчених містяться окремі міркування щодо гарантій діяльності суддів, зроблені певні спроби систематизувати їх. Зокрема, В. Л. Федоренко під гарантіями діяльності суддів розуміє систему загальних і спеціально-правових способів та засобів забезпечення здійснення суддею встановлених Конституцією й законами України завдань, функцій і повноважень [5, с. 501]. В. С. Єгорова під гарантіями діяльності суддів судів загальної юрисдикції розглядає сукупність об'єктивних та суб'єктивних чинників, спрямованих на практичну реалізацію їх прав та обов'язків, на усунення можливих перешкод їх неналежного здійснення [6, с. 12]. В спеціальній юридичній літературі гарантії прав і свобод людини та громадянина за сферою дії поділяють на міжнародно-правові (планетарні) гарантії, гарантії в рамках регіональних міжнародних співтовариств та внутрішньодержавні гарантії [7, с. 139]. Останні в свою чергу прийнято поділяти на загальносоціальні (економічні, соціальні, політичні, ідеологічні (духовні) гарантії та спеціальні юридичні гарантії [8, с. 73-74]. Спеціальні юридичні гарантії в конституційному праві більшість вчених-конституціоналістів поділяють на нормативно-правові і організаційно-правові [5, с. 274].

Безумовно, права і свободи людини та громадянина, а також їх гарантії були, залишаються і залишатимуться пріоритетним напрямом наукових досліджень. Однак, варто визнати й те, що громадяни України можуть набувати спеціальні правові статуси (виборця, народного депутата, судді тощо). Маючи спеціальні правові статуси, особи виконують конкретні функції держави, здійснюючи свою діяльність через виконання відповідних повноважень (реалізацію прав та виконання обов'язків)

чітко передбачених чинним законодавством України. Тому, гарантії прав і свобод людини та громадянина є загальними щодо гарантій діяльності суддів і в даному контексті можуть розглядатись як суміжні поняття. Тож вищенаведену класифікацію гарантій прав і свобод людини та громадянина можна вважати абсолютно прийнятною для класифікації гарантій діяльності суддів в Україні.

У енциклопедичній юридичній літературі вказується, що до правових гарантій, поряд з нормативно-правовими належать і організаційно-правові гарантії, які представлені відповідними суб'єктами конституційно-правових відносин [9, с. 554]. Крім того, конституційно-правова доктрина також особливу увагу приділяє організаційно-правовим гарантіям саме прав і свобод людини та громадянина.

Зокрема, В. Л. Федоренко організаційно-правові гарантії основних прав і свобод людини і громадянина представляє системою основних суб'єктів конституційного права, що охоплює народ України, територіальні громади, органи державної влади й органи місцевого самоврядування та їх посадових і службових осіб, політичні партії, громадські організації тощо [5, с. 274].

На думку Т. М. Заворотченко, організаційно-правові гарантії конституційних прав і свобод людини та громадянина – це механізм держави, органи місцевого самоврядування, посадові особи, політичні партії і громадські організації, засоби масової інформації, міжнародні правозахисні організації та їх діяльність у сфері правотворчості та правозастосування, спрямована на створення сприятливих умов для реального користування громадянами своїми правами і свободами [10, с. 9, 12-14].

П. Рабінович та М. Хавронюк організаційно-правові гарантії представляють як суспільні інституції, закріплені в нормативно-правових актах, на які покладаються відповідні функції та повноваження щодо організації та здійснення юридичного забезпечення реалізації, охорони і захисту прав та свобод людини і громадянина [11, с. 60]. Ф. Веніславський організаційно-правові гарантії визначає як систематичну діяльність держави, її органів та посадових осіб, громадських організацій, спрямовану на створення сприятливих умов для реального користування кожною людиною своїми правами і свободами [12, с. 250]. Аналогічної точки зору дотримується і О. Гончаренко, визначаючи організаційно-правові гарантії як систематичну організаторську діяльність держави та всіх її органів, посадових осіб, громадських організацій щодо створення сприятливих умов громадянам для реального користування своїми правами та обов'язками [13, с. 68]. В. Пашинський розглядає організаційно-правові гарантії конституційних прав і свобод військовослужбовців як систематичну організаторську діяльність держави та всіх її органів, а також органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, громадських організацій і політичних партій, засобів масової інформації, спрямовану на забезпечення реалізації, охорони та захисту прав особи [14, с. 14].

Науковий та практичний інтерес в межах даної теми дослідження має перш за все питання забезпечення діяльності суддів за допомогою організаційно-правових гарантій. Для цього спробуємо сформулювати дефініцію «організаційно-правові гарантії діяльності суддів» та визначити критерії їх класифікації. Узагальнюючи вищенаведені підходи до організаційно-правових гарантій, вважаємо, що організаційно-правові гарантії діяльності суддів – це систематична діяльність держави, її органів та посадових осіб, громадських організацій, засобів масової інформації, міжнародних правозахисних організацій, спрямована на створення сприятливих умов для здійснення суддями своїх завдань, функцій і повноважень.

На нашу думку, в системі гарантій в цілому, організаційно-правові гарантії мають забезпечити ефективну діяльність суддів при здійсненні правосуддя. Варто зазначити, що сьогодні в спеціальній юридичній літературі, в тому числі і конституційно-правовій, відсутній єдиний підхід до критеріїв класифікації гарантій діяльності суддів, взагалі, і організаційно-правових гарантій діяльності суддів, зокрема. Спробуємо проаналізувати вже напрацьовані підходи в даному напрямі наукових досліджень і запропонувати власне бачення даної проблеми.

У спеціальній юридичній літературі, присвяченій проблемам правового статусу суддів питання гарантій діяльності суддів практично не розглядається, а якщо і згадується, то лише в загальних рисах. Переважна більшість дослідників проблем правового статусу суддів, зокрема: Р. Бараннік [15, с. 52], О. Захарова [16, с. 98], О. Семерак [17, с. 108] та В. Сердюк [18, с. 148] розглядають питання гарантій незалежності суддів, однак, без вироблення необхідних критеріїв для їх класифікації. Окремі автори до гарантій професійної діяльності суддів відносять: самостійність і незалежність суддів, недоторканність суддів, незмінюваність суддів, а також відповідальність за неповагу до судді та суду [19, с. 78-80]. На нашу думку, самостійність і незалежність суддів, недоторканність суддів, незмінюваність суддів є принципами (засадами) правового статусу суддів в Україні і, звичайно, повинні мати власні гарантії їх забезпечення. Дещо інший підхід демонструє

один з авторів підручника «Судоустрій України», професор В. В. Долежан. Так, розглядаючи гарантії незалежності суддів, він виділяє організаційно-правові, особисті та соціально-економічні гарантії [20, с. 214].

Немає єдиної узгодженої позиції в даному питанні і серед представників конституційно-правової доктрини. Знову ж таки, в переважній більшості випадків, коли мова йде про конституційно-правовий статус суддів в Україні питання гарантій їх діяльності упускається, а якщо і згадується, то лише поверхнево, без жодних критеріїв їх класифікації (наприклад, Ф. Веніславський [12, с. 337]).

Так, на думку відомого вченого-конституціоналіста В. Федоренка, елементом конституційно-правового статусу судді є гарантії його статусу та діяльності, які також визначаються і організаційним забезпеченням суддів, встановленим Законом України «Про судоустрій і статус суддів» та іншими актами чинного законодавства (насамперед матеріальне, побутове та соціальне забезпечення суддів як під час здійснення ним своїх повноважень, так і у відставці) [4, с. 501].

Дещо несистематизованою виглядає позиція В. Єгорової, яка у своєму дисертаційному дослідженні до організаційно-правових гарантій діяльності суддів судів загальної юрисдикції відносить: побудову судової системи на засадах автономності; конкурсну процедуру формування суддівського корпусу; вичерпний перелік підстав припинення повноважень суддів, який базується на принципі їх незмінюваності; рівності правового статусу суддів; право суддів на відставку; їх недоторканність; особливий порядок фінансування судів; створення необхідних організаційно-технічних та інформаційних умов для діяльності судів; матеріальне та соціальне забезпечення суддів; систему органів суддівського самоврядування [5, с. 15-16].

На підставі аналізу вищезазначених підходів, пропонуємо в основу класифікації організаційно-правових гарантій діяльності суддів покласти існуючі критерії класифікації загально-правих гарантій. Виходячи з такого бачення, організаційно-правові гарантії діяльності суддів в Україні можна класифікувати за наступними критеріями:

1) залежно від сфери дії: а) національні (внутрішньодержавні), які встановлюються самою державою і забезпечуються на території самої держави; б) міжнародні (інтернаціональні), які є визнаними міжнародними інституціями (ОБСЄ, ПАРЕ та ін.) і можуть бути ратифіковані державами;

2) за способом створення: а) державні, створювані державою (Верховна Рада України, Президент України, Конституційний Суд України, Верховний Суд України та інші); б) недержавні, створювані громадськими організаціями (органами суддівського самоврядування), засобами масової інформації, міжнародними правозахисними організаціями тощо.

3) за характером діяльності, спрямованої на захист прав суддів: а) органів-гарантів загальної компетенції (Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України); б) органів-гарантів спеціальної компетенції (Конституційний Суд України, Верховний Суд України, Вища рада юстиції, Державна судова адміністрація України); в) громадських організацій (органів суддівського самоврядування), засобів масової інформації, міжнародних правозахисних організацій.

4) за територією поширення повноважень суб'єктів: а) міжнародні (міжнародні правозахисні організації); б) загальнодержавні (Конституційний Суд України, Верховний Суд України); в) місцеві або локальні (місцеві суди, ради суддів місцевих судів).

5) за змістом діяльності: а) контрольні (Вища кваліфікаційна комісія суддів України, Вища рада юстиції); б) процедурні (суди загальної юрисдикції та спеціалізовані суди усіх рівнів); в) організаційно-технічні (Державна судова адміністрація України); г) організаційно-інформаційні (громадські організації (органи суддівського самоврядування), засоби масової інформації, міжнародні правозахисні організації тощо).

б) за функціями органів-гарантів: а) організаційно-політичні; б) організаційно-економічні; в) організаційно-соціальні; г) організаційно-культурні; д) організаційно-ідеологічні.

Запропоновані вище критерії класифікації організаційно-правових гарантій діяльності суддів не є вичерпними і можуть бути доповнені відповідно до існуючих соціально-політичних відносин.

Таким чином, організаційна діяльність компетентних державних органів, ЗМІ та громадських організацій із забезпечення реалізації вимог правових норм входить до складу організаційно-правових гарантій діяльності суддів в Україні. Однак, варто зауважити, що навіть за наявності прогресивної і добре налагодженої правової системи, судової системи реалізація суддями їх завдань, функцій і повноважень може перебувати на вкрай низькому рівні, якщо державними органами, посадовими особами не здійснюватиметься спеціальна організаційна робота із забезпечення сприятливих умов для здійснення суддями своїх завдань, функцій і повноважень.

У демократичному, громадянському суспільстві зростає значення організаційно-правових гарантій діяльності суддів, їх форми та методи подальшого розвитку.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Конституція України, визнавши та гарантуючи принцип поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову, закріпила відповідні організаційно-правові гарантії для повноцінного здійснення суддями своїх завдань, функцій і повноважень.

Організаційно-правові гарантії діяльності суддів забезпечують систематичну діяльність держави, її органів та посадових осіб, громадських організацій, засобів масової інформації, міжнародних правозахисних організацій спрямовану на створення сприятливих умов для здійснення суддями своїх завдань, функцій і повноважень. Організаційно-правові гарантії діяльності суддів в Україні поділяються: залежно від сфери дії на національні (внутрішньодержавні) та міжнародні (інтернаціональні); за способом створення на державні, які створює держава та недержавні, які створюються громадськими організаціями; за характером діяльності, спрямованої на захист прав суддів на органи-гаранти загальної компетенції та органи-гаранти спеціальної компетенції; за територією поширення компетенції органів на центральні та місцеві; за змістом діяльності на контрольні, процедурні та організаційно-технічні; за функціями органів-гарантів на організаційно-політичні, організаційно-економічні, організаційно-соціальні, організаційно-культурні та організаційно-ідеологічні.

Джерела та література

1. Кравчук В. М. Нормативно-правові гарантії діяльності суддів в Україні: загальна характеристика / В. М. Кравчук // Часопис Київського університету права. – 2014. – № 1. – С. 91-95; Кравчук В. М. Нормативно-правові гарантії діяльності суддів в Україні: поняття та види / В. М. Кравчук // Право і суспільство. – 2014. – № 6-1. – С. 53-61; Кравчук В. М. Інституційні (галузеві) нормативно-правові гарантії діяльності суддів в Україні / В. М. Кравчук // Науковий вісник Ужгородського національного університету: Серія Право. Випуск 28. Том 1. – Ужгород: Ужгородський національний університет, 2014. – С. 88-91 та ін.
2. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року (з наступними змінами та доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Конституційне право України: підручник для студентів вищих навчальних закладів / За ред. Ю. М. Тодики та В. С. Журавського. – К.: Право, 2008. – 416 с.
4. Конституційне право України: підруч. для студ. вищ. навч. закл. / За ред. В. П. Колісника та Ю. Г. Барабаша. – Х.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2002. – 544 с.
5. Погорілко В. Ф., Федоренко В. Л. Конституційне право України: підручник / за заг. ред. В. Л. Федоренка. – 4-те вид., перероб. і доопр. – К.: Видавництво Ліра-К, 2012. – 576 с.
6. Єгорова В. С. Конституційно-правовий статус суддів судів загальної юрисдикції: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Єгорова Валентина Сергіївна; НАН України, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2008. – 17 с.
7. Крестовська Н. М., Матвєєва Л. Г. Теорія держави і права: Елементарний курс. Видання друге / Н. М. Крестовська, Л. Г. Матвєєва. – Х.: ТОВ «Одісей», 2008. – 432 с.
8. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підручник / О. Ф. Скакун. – К.: Алерта; КНТ; ЦУЛ, 2010. – 520 с.
9. Юридична енциклопедія: В 6-ти т. / [гол. редкол.: Ю. С. Шемшученко] – К.: Укр. енцикл., 1998–2002. – Т. 1: А–Г. – 1998. – 672 с.
10. Заворотченко Т. М. Конституційно-правові гарантії прав і свобод людини і громадянина в Україні: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Заворотченко Тетяна Миколаївна; НАН України, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2002. – 19 с.
11. Рабінович П. М. Права людини і громадянина: навчальний посібник / П. М. Рабінович, М. І. Хавронюк. – К.: Атіка, 2004. – 464 с.
12. Веніславський Ф. В. Конституційне право України в схемах і таблицях: навч. посіб. для студ. юрид. вузів та ф-тів / Ф. В. Веніславський. – Х.: Право, 2014. – 376 с.
13. Гончаренко О. М. Права людини в Україні: навч. посіб. / О. М. Гончаренко. – К.: Знання, 2008. – 207 с.
14. Пашинський В. Й. Конституційно-правовий статус військовослужбовців в Україні: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Пашинський Володимир Йосипович; Київський національний ун-т внутрішніх справ. – К., 2007. – 19 с.
15. Бараннік Р. В. Судові, правоохоронні та правозахисні органи України. Навчальний посібник / Р. В. Бараннік. – К.: Дакор, КНТ, 2008. – 348 с.
16. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України: Підручник / О. С. Захарова, В. С. Ковальський, В. С. Лукомський та ін.; Відп. ред. В. Маляренко. – 3-тє вид., перероб. і доп. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 352 с.
17. Семерак О. С. Судові, правоохоронні та правозахисні органи України: Навч. посіб. / О. С. Семерак. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Знання, 2008. – 392 с.
18. Сердюк В. В. Верховний Суд України в системі розподілу функцій влади: монографія / В. В. Сердюк. – К.: Істина, 2007. – 229 с.

19. Нор В. Т. Судові та правоохоронні органи України: підруч. для студ вищ. навч. закл. / В. Т. Нор, Н. П. Анікіна, Н. Р. Бобечко; за ред. В. Т. Нора. – К.: Ін Юре, 2010. – 240 с.
20. Судоустрій України: підручник / С. В. Ківалов, Ю. Є. Полянський, М. В. Косюта, В. В. Долежан; за ред. С. В. Ківалова. – К.: Юрінком Інтер, 2011. – 384 с.

Кравчук В. М. Организационно-правовые гарантии деятельности судей в Украине: понятие и классификация. В статье определяются общие положения организационно-правовых гарантий деятельности судей и их существенные характеристики. Автором организационно-правовые гарантии деятельности судей определены как систематическая деятельность государства, его органов и должностных лиц, общественных организаций, средств массовой информации, международных правозащитных организаций, направленная на создание благоприятных условий для осуществления судьями своих задач, функций и полномочий. Организационно-правовые гарантии деятельности судей является одним из основных элементов конституционно-правового статуса судьи. Организационно-правовые гарантии деятельности судей в Украине делятся: в зависимости от сферы действия на национальные (внутригосударственные) и международные (интернациональные); по способу создания на государственные и негосударственные; по характеру деятельности, направленной на защиту прав судей, на органы-гаранты общей компетенции и органы-гаранты специальной компетенции; по территории распространения компетенции органов - на центральные и местные; по содержанию деятельности - на контрольные, процедурные и организационно-технические; по функциям органов-гарантов - на организационно-политические, организационно-экономические, организационно-социальные, организационно-культурные и организационно-идеологические.

Ключевые слова: гарантии деятельности судей, конституционные гарантии, конституционно-правовой статус, организационно-правовые гарантии, судья.

Kravchuk V. Organizational and Legal Guarantees of Judges Activities in Ukraine: Concepts and Classification. The article tackles general provisions of organizational and legal guarantees of judges activities and their intrinsic characteristics. The author defines the organizational and legal guarantees of judges as systematic activity of the state, its agencies and officials, public organizations, the media, international human rights organizations, aimed at creating favorable conditions for judges in performing their tasks, functions and powers. Organizational and legal guarantees of judges is one of the key elements of the constitutional and legal status of a judge. Organizational and legal guarantees of judges in Ukraine are classified into: depending on the territory scope - into the national (domestic), and international; depending on the method of formation - into the state (which are provided by state), and non-state (created by non-governmental bodies); depending on the nature of activities aimed at protecting the rights of judges - into the guarantor-bodies of general competence and guarantor-bodies of special competence; depending on the territory of competence - into the central and local bodies; depending on the content of activities - into control, procedural, organizational and technical; depending on the functions of the guarantor-bodies - into the organizational-political, organizational-economic, organizational-social, organizational-cultural, organizational-ideological.

Key words: guarantees of judges, constitutional guarantees, constitutional and legal status, organizational and legal guarantees, judge.